

Divendres IV de durant l'any

Text de l'Evangeli (Mc 6,14-29): En aquell temps, l'anomenada de Jesús s'havia estès pertot arreu, i el rei Herodes en va sentir parlar. Alguns deien: «És Joan Baptista que ha ressuscitat d'entre els morts, i per això té el poder d'obrar miracles». D'altres deien: «És Elies». I d'altres: «És un profeta, semblant als antics profetes». Herodes, sentint tot això, deia: «És Joan, el qui jo vaig fer decapitar, que ha ressuscitat». En efecte, Herodes era el qui havia fet agafar Joan, l'havia encadenat i l'havia tancat a la presó, a causa d'Herodies, la dona del seu germà Filip, amb la qual ell s'havia casat. Joan deia a Herodes: «No t'és permès de conviure amb la dona del teu germà». Herodies odiava Joan i el volia fer matar, però no podia, perquè Herodes, sabent que Joan era un home just i sant, el respectava i el protegia; quan el sentia, quedava molt perplex, però l'escoltava de bon grat.

L'ocasió es va presentar quan Herodes, amb motiu del seu natalici, va oferir un banquet als seus alts funcionaris, als tribuns de l'exèrcit i als personatges importants de Galilea. Durant el convit entrà la filla d'Herodies a ballar, i va agradar tant a Herodes i als convidats que el rei digué a la noia: «Demana'm el que vulguis i t'ho donaré». I li féu aquest jurament: «Et donaré el que em demanis, ni que sigui la meitat del meu regne». La noia va sortir i preguntà a la seva mare: «Què haig de demanar?». Ella li respongué: «El cap de Joan Baptista». La noia tornà a entrar, se'n va anar decidida cap al rei i li demanà: «Vull que ara mateix em donis en una safata el cap de Joan Baptista». El rei es va posar molt trist, però a causa del jurament que havia fet davant els convidats no volgué contrariar-la. Immediatament, doncs, envià un guarda amb l'ordre de portar el cap de Joan. El guarda va anar a

la presó i el va decapitar. Després dugué el cap en una safata, el donà a la noia, i la noia el donà a la seva mare. Quan els deixebles de Joan ho van saber, anaren a endur-se el seu cos i li donaren sepultura.

«L'anomenada de Jesús s'havia estès pertot arreu, i el rei Herodes en va sentir parlar»

Mn. Ferran BLASI i Birbe
(Barcelona, Espanya)

Avui, en aquest passatge de Marc, se'ns parla de l'anomenada de Jesús —conegut pels seus miracles i ensenyaments—. Era tal aquesta fama que per a alguns es tractava del parent i precursor de Jesús, Joan el Baptista, que hauria ressuscitat d'entre els morts. I així ho volia imaginar Herodes, el qui l'havia fet matar. Però aquest Jesús era molt més que els altres homes de Déu: més que aquell Joan; més que qualsevol dels profetes que parlaven en nom de l'Altíssim: Ell era el Fill de Déu esdevingut Home, Perfecte Déu i Perfecte Home. Aquest Jesús —present entre nosaltres—, com a home, ens pot comprendre i, com a Déu, ens pot concedir tot el que necessitem.

Joan, el precursor, que havia estat enviat per Déu abans que Jesús, amb el seu martiri el precedeix també en la seva passió i mort. Ha estat també una mort injustament infligida a un home sant, per part del tetrarca Herodes, segurament a contracor, perquè aquest li tenia apreciació i l'escoltava amb respecte. Però, en fi, Joan era clar i ferm amb el rei quan li retreia la seva conducta mereixedora de blasme, ja que no li era lícit haver pres Herodies com a muller, la dona del seu germà.

Herodes havia accedit a la petició que li havia fet la filla d'Herodies, instigada per la seva mare, quan, en un banquet —després de la dansa que havia plagut al rei— davant els invitats jurà a la ballarina de donar-li allò que li demanés. «Què haig de demanar?», pregunta a la mare, que li respon: «El cap de Joan Baptista» (Mc 6,24). I el reietó fa executar el Baptista. Era un jurament que de cap manera l'obligava, ja que era cosa dolenta, contra la justícia i contra la consciència.

Una vegada més, l'experiència ensenya que una virtut ha d'anar unida a totes les altres, i totes han de créixer orgànicament, com els dits d'una mà. I també que quan s'incorre en un vici, ve després la corrua dels altres.

